

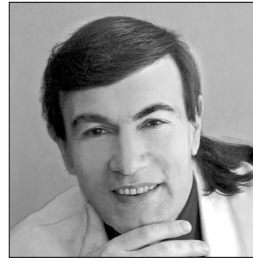

145

стор. 4

Олена ВАЄНГА:
“МОЯ МЕТА — ЩОБ ВІД МОЄЇ ТВОРЧОСТІ
ГЛЯДАЧ ПЛАКАВ І СМІЯВСЯ”

стор. 15

НЕПОНЯТКА

Гість сьогоднішнього читива —
Сергій БЕДУСЕНКО

Кому належатимуть ДЮСШ

З розпуском райрад не розроблено підпорядкування районних спортшкіл

Оксана ЛИСИНЮК
“Хрещатик”

Спортивні школи можуть залишитися взагалі без контролю та фінансування. Після дозволу Верховної Ради ліквідувати райради в столиці, перед багатьма дитячо-юнацькими спортивними школами постало питання: “Кому ми підпорядковуємося?” Поки що остаточної відповіді немає, та ідеї впроваджуються.

Більшість спортивних шкіл столиці не дуже переймаються проблемою, що з ними буде завтра. Адже погане фінансування позначилося на їх діяльності. “Після

ліквідації райрад нашій школі стане краще, адже ми і так не отримували ніякої допомоги, при тому, що діти беруть участь у змаганнях і здобувають призові місця. Лише за чотири місяці — чотири срібні медалі та золото Європи”, — каже заступник директора ДЮСШ № 21 Надія Мошинська.

Колектив спортивної школи підтримує ідею підпорядкування Головному управлінню з фізичної культури та спорту лише за належного фінансування. Однак, якщо його не буде, то вони зможуть працювати за рахунок власних коштів, як робили це досі.

Зовсім не переймаються цим питанням так звані відомчі школи — “Динамо”, “Колос”, “Україна”, адже частку фінансової допомоги, яку б мали отримати, там давно не бачили.

Тим часом у Головному управлінні з фізичної культури та спорту про це лише говорять. Питання щодо підпорядкування спортивних шкіл наразі розробляють. “Безперечно, всі районні школи залишаться в міській системі. Вони підпорядковуватимуться нашому управлінню або районним. Це ніяк не вплине на їхню кількість, навпаки — плануємо максимально розширити цю галузь”, — повідомив “Хрещатику” очільник цього управління Володимир Філіппов.

Усі зміни, які відбудуться, ніяк не стосуватимуться дітей і тренерів. Питання вирішуватимуть на рівні директорів шкіл. Деяким спортивним закладам уже повідомили, під чие керівання вони потрапляють. “Тепер ми належимо до Головного управління з фізичної культури та спорту, але нам обіцяють, що пізніше в

районі буде створено спеціальне управління спорту та науки, районне”, — каже директор ДЮСШ № 15 Станіслав Кочубинський.

Окрім того, чиновники мають розглянути питання щодо пільгової оплати комунальних послуг у спортивних школах. “Мається на увазі, що школи платитимуть за тарифом для громадян, а не як підприємства”, — пояснюють у Головному управлінні з фізичної культури та спорту.

Поки що школи самотужки розв’язують усі проблеми, і деякі керівники побоюються, щоб після змін не стало гірше. Адже не всі зміни на краще.

Нині всі дитячо-юнацькі спортивні школи столиці працюють у звичному режимі і чекають на нових вихованців. Про те, яку школу обрати для своєї дитини, читайте на стор. 3 ●

ОФІЦІЙНО

Киян обігріють
уже через тиждень

Київ першим в Україні розпочав опалювальний сезон. Про це заявив заступник голови КМДА Олександр Мазурчак. "З понеділка ми розпочали пуск теплоносія до систем теплопостачання будівель соціального захисту: дитячих садочків, навчальних і медичних закладів. Станом на вівторок уже опалювалося 125 дошкільних закладів, 28 шкіл та 122 лікувальних заклади. Протягом двох днів усю соціальну інфраструктуру Києва буде підключено до тепла", — зауважив Олександр Мазурчак. Він також зазначив, що одразу після завершення підключення до опалення соціальних закладів столиці до тепла почнуть підключати й житлові будинки Києва. "Оскільки вже сьогодні середньодобова температура повітря відчутно знизилася, ми не будемо чекати загальноприйнятого строку, і вже до 15 жовтня всі будинки належно обігріватимуться", — додав заступник голови КМДА ●

Міські регіонали
проводять
партконференцію

9 жовтня за адресою вулиця Госпітальна, 4, в конференц-залі готелю "Русь" відбудеться другий етап XVI конференції Київської міської організації Партії регіонів. Серед питань, які розглядатимуть на ній: визначення першочергових заходів із розвитку та зміцнення столичної партійної організації, презентація та обговорення програми розвитку Київської міської організації Партії регіонів на 2010–2012 роки.

У роботі конференції братимуть участь делегати від районних осередків Партії регіонів у Києві, а також перший заступник голови Партії регіонів, народний депутат України Володимир Рибак, перший заступник голови Київської міської державної адміністрації Олександр Попов, народні депутати України: Ігор Лисов, Юлія Новікова, Олександр Єгоров, Ян Табачник, Валерій Коновалюк, голова фракції Партії регіонів у Київській області — Олександр Омельяненко.

Серед запрошених гостей будуть присутні представники регіональних організацій Партії регіонів і громадських організацій ●

"Київенергохолдинг"
повернули під контроль
громади

Чергові стратегічні об'єкти столиці повернули під контроль громади. Шляхом обрання нового керівного складу товариства ЗАТ Компанія "Київенергохолдинг" оперативне управління структурою отримала територіальна громада Києва. "Територіальна громада столиці володіє 61 відсотком акцій акціонерного товариства. Шляхом обрання нового керівного органу АТ "Київенергохолдинг" київська громада отримала оперативне управління та контроль над акціонерним товариством", — повідомили в КМДА. Збори акціонерів "Київенергохолдингу", які було ініційовано Київською міською радою на 5 жовтня, відбулися навіть попри саботаж із боку реєстратора. При цьому всі питання, що були зазначені в порядку денному, проголосували позитивно. У квітні 2006 року Київська міська рада, кіпрські Densac Limited і Zarova Limited створили "Київенергохолдинг" у вигляді Закритого акціонерного товариства для координації роботи компаній "Київенерго", "Київгаз" і "Київводоканал". "Київенергохолдинг" сформував свій статутний фонд, який становить 377, 262 млн грн. Київська міська рада як плату акцій нової компанії внесла до її статутного капіталу 67 % акцій ВАТ "Київводоканалу", 60 % +1 акцію ВАТ "Київгаз" і 12,73 % акцій ВАТ "Київенерго", за рахунок чого частка Київської міської ради становить 61% ●

БЮДЖЕТНИЙ ПРОЦЕС

Київрада шукає
гроші на метро

Під заставу дає вагони

Ірина ЛАБУНЬСКА
"Хрещатик"

Сьогодні депутати Київської міської ради візьмуться за господарські справи. Зокрема для метрополітену хочуть виклопотати новий кредит. Для дитячих спортивних шкіл — пільги на оплату комунальних послуг. Обговорять також створення у місті безплатних паркувальних майданчиків для вело- та мототранспорту.

Сьогодні депутати міркуватимуть, чи дозволити "Київському метрополітену" відкрити нову кредитну лінію з передачею в заставу комунального майна громади. Новий кредит потрібен для реструктуризації боргу за будівництво метрополітену за кредитною угодою з ПАТ "Альфа-Банк". Кредитну лінію планують не більш ніж 1245 млн грн із відсотковою ставкою не вищою за 23 % річних. Під

"Київський метрополітен" шукає гроші на розвиток

заставу хочуть 165 вагонів. Банк обиратимуть на конкурс.

Подбають депутати і про належні умови для фізичного розвитку дітей. Ще п'ять закладів — дитячо-юнацький спортклуб із водних видів спорту

"Бригантина", д/ю клуб "Зірка", ЗАТ "Наука-Спорт", оздоровчий комплекс "Водник" і база "Спартак" отримають пільги на сплату комунальних послуг. Обговорять депутати і питання створення в місті безплатних

стоянок для вело- та мототранспорту.

Звіт робочої групи про результати перевірки діяльності територіальних медичних об'єднань із порядку денного буде знято ●

ЗДОРОВ'Я

Не такий страшний грип,
як його малюють

Медики нагадують, що від сезонного захворювання
убезпечить вчасне зміцнення імунітету

Ірина ЩЕРБАТА
"Хрещатик"

З наближенням зими все більше почали говорити про можливу епідемію грипу. Однак медики заспокоюють, що особливих причин хвилюватися немає. "Хвиля паніки, яка накрила Україну минулої осені через грип H1N1, виявилася невиправданою та безпідставною. Відсоток летальних випадків становив 0,02. Тобто в Україні від свинячого грипу померли 1128 людей", — зазначила заступник директора ДУ "Український центр грипу та гострих респіраторних інфекцій" МОЗ України Ірина Маркович.

Цьогорічні прогнози щодо епідемічного періоду доволі виважені та спокійні. Перший заступник начальника Головного управління охорони здоров'я КМДА Володимир Загородній акцентує увагу на сезонності грипу та ГРВІ і вважає закономірним зростання захворюваності. "Минулої осені, — каже пан Загородній, — коли на Покрову, 14 жовтня, випав неочікуваний снігопад, люди були неготові сприйняти і фізіологічно, і технічно такі різкі зміни кліматичних умов, що й призвело до різкого зростання захворюваності".

Щоб уберегти себе і рідних від сезонних недуг, лікарі рекомендують насамперед традиційні методи профілактики: їсти час-

Фото Павла ПАЦЕНКА

Сезонність стає причиною закономірного зростання захворюваності на грип

ник, цибулю, настоянки ехінацеї, збільшити споживання вітамінів. Щодо вакцинації є багато дискусій. Одні наполягають на масовому щепленні, інші говорять про його небезпеку. Сам же Володимир Загородній каже, що будь-яке рішення стосовно здоров'я людини повинне мати глибоке наукове обґрунтування. Тому людина повинна свідомо визначити, потрібна їй вакцинація чи ні. Сьогодні в Києві вже десять приватних клінік відкрили пункти щеплення. Також незахищені верстви населення, які перебувають в інтернатних за-

кладах для літніх людей та дітей, можуть зробити щеплення безплатно.

Медики кажуть, що з урахуванням даних про віруси, які циркулюватимуть в Україні, виробникам вакцин дали рекомендації. Тому всі зареєстровані в Україні вакцини містять речовини проти сезонних вірусів. А цьогоріч на українців чекають два минулорічні — H1N1, "Брісбен" — та один новий для нас — H3N2. Наведені дані отримано за результатами спостережень у південній півкулі, де епідемічний синдром уже закінчився ●

Віддаємо дитину у спорт

У столиці працює понад 80 дитячо-юнацьких спортивних шкіл

Оксана ЛИСИНЮК
"Хрещатик"

Попри складну економічну ситуацію дитячо-юнацьких спортивних шкіл у столиці не поменшало. Їх навіть стало більше — понад 80. У спеціалізованих закладах займаються улюбленим видом спорту тисячі маленьких киян. Кожен із них зможе знайти собі заняття до душі — від легкої атлетики до бойових мистецтв і латиноамериканських танців. Хоча більшість юних спортсменів, певно, не стануть у майбутньому олімпійськими чемпіонами, фахівці й батьки стверджують, що користь від занять чимала. Проте, які види спорту профілюють столичні ДЮСШ та хто їх відвідує, з'ясували журналісти "Хрещатика".

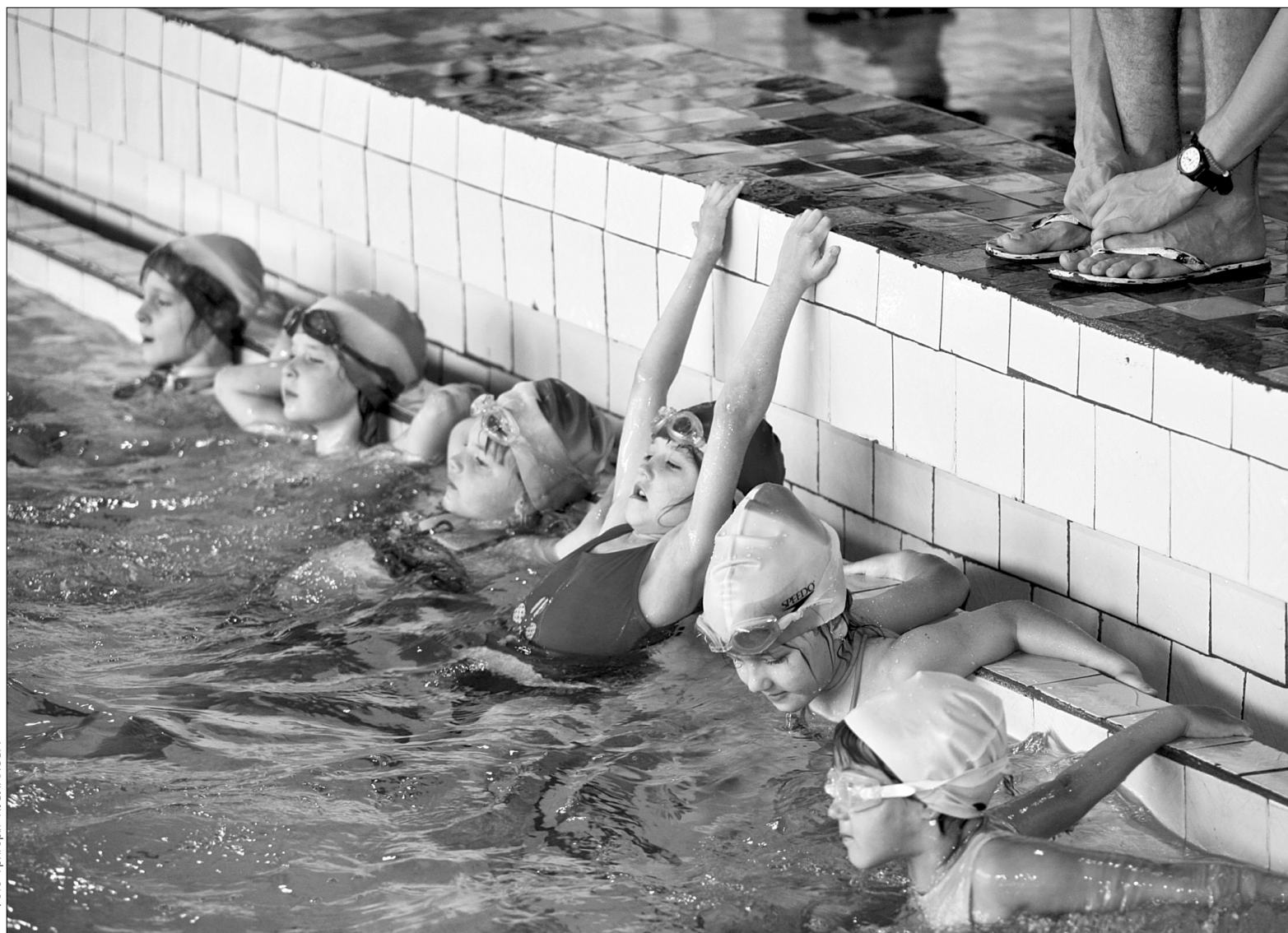
Спортивне різнобарв'я

За даними Головного управління з фізичної культури та спорту, в столиці на 1 січня 2010 року зареєстровано 143 дитячі клуби і 88 спортивних шкіл. Кожна з них працює щонайменше у п'яти напрямках. Останнім часом кількість спортивних закладів для маленьких киян зростає, протягом трьох років — з 70 до 80. І це без урахування окремих клубів та секцій. Тож Програма розвитку фізичної культури і спорту, ухвалена 2007 року, діє. Хоча у 2008-му вона загальмувала через недофінансування та суперечки.

Відомо, що спорт не лише добре впливає на фізичний розвиток і психологічний стан дитини, а й дисциплінує. Столичні спортшколи сьогодні пропонують будь-які заняття для юних. Тут тобі і футбол, і баскетбол, і гімнастика, і різні бойові мистецтва, і плавання, і легка атлетика — все, що потрібно для здорового росту дитини.

У Дніпровському районі спеціалізуються на ушу і карате

Дитячо-юнацька спортивна школа з ушу в Дніпровському районі (тел. 512-86-62) є одним із нестандартних закладів. Тут навчають ушу та карате. Спортивне ушу (або сучасне ушу) — вид спорту, створений на основі традиційних китайських бойових мистецтв, що включає як повноконтактні поєдинки, так і хореографічні показові виступи. Сучасне ушу — це дві дисципліни: таоу та саньшоу. Форми таоу подібні до гімнастики, включають послідовності рухів і маневри з бойових мистецтв. Мистецтво саньшоу є сучасним методом рукопашного бою та спортом, що перебуває під

Тисячі маленьких киян мають можливість у спортивних закладах займатися улюбленим видом спорту

впливом традиційного боксування.

Найулюбленишим видом спорту хлопчаків лишається футбол

Майже кожна третя школа гоує футболістів. Цей вид спорту дуже поширений, та й доступний кожному. Багато юнаків мають своїх кумирів і мріють бути схожими на них, а футбольні школи допоможуть дітям розкрити таланти. Декотрі батьки вважають, що не варто віддавати до футбольної школи дитину, адже вона і так багато бігає з м'ячем на майданчику. Та вони помиляються. Навчити футболу і виховати до нього любов можуть лише у спеціалізованих школах. У столиці таких закладів вистачає. КДЮСШ "Восход" (Дарницький р-н, 566-98-74), "Прометей" (Солом'янський р-н, 243-30-95), "Переможець" (Деснянський р-н, 296-59-09) та інші. Футбол — гра командна, що вимагає витривалості. І діти, які відвідують спортивні футбольні школи, навчаються тут грати у команді, правильно передавати пас і просто розвивають свою витримку та силу волі. Вони стають здоровішими та загартованими. Тож якщо ваша дитина залюбки грає з ровесниками у футбол, не позбавляйте її цього задоволення, а навпаки, дайте можливість розвиватися і рости далі.

Юних наїзників тренують в "Авангарді"

У столиці поки що діє лише одна державна ДЮСШ з кінно-

го спорту ("Авангард" ЦР ФСТ "Україна", вул. Касіяна, 1, 250-84-41). Дітей набирають з 12 років, про оплату потрібно домовлятися з тренером. У цій галузі спорту тепер проблемно, бо немає належного забезпечення. Мало хто ним цікавиться, адже шкіл та майданчиків для занять немає. "Для нас сьогодні дуже важливо зробити ставку на розвиток дитячого та юнацького кінного спорту. Бо тільки так ми можемо сподіватися, що в Україні будуть свої чемпіони. Нам потрібна серйозна професійна база для дитячого кінного спорту тут, у Києві. Іншого шляху немає. Цей вид спорту має стати доступним для дітей, і передусім територіально. Далеко не всі батьки можуть дозволити собі відправити своїх дітей у дорогі заміські клуби", — каже Наталя Присяжнюк, директор проекту "Відкритий кубок Києва з кінних видів спорту".

Мушкетерами стають на Печерську

Охочих наблизитися до аристократів і військової еліти запрошують школи фехтування. Одна із них — СДЮШОР "Динамо", розташована на вулиці Пилипа Орлика, 15 у Печерському районі (253-59-29). Дітей набирають з 8-12 років. Заняття безплатні. Фехтування підходить і для дівчат, і для хлопців. Це суто індивідуальний вид спорту, навіть у командних змаганнях бої проводять один на один. Тут навчають фехтуванню на рапірах, шпагах, шаблях та на важкій клинковій зброї (історичний вид, нині майже не практикується). З фехтування

постійно відбуваються змагання і в Україні, і за кордоном.

У гімнастичних секціях дівчатка займаються з двох років

Спортивних шкіл з гімнастики (художньої та спортивної) у столиці достатньо, вибрати є з чого. Це СДЮШОР з художньої гімнастики (270-52-89), СДЮШОР зі спортивної гімнастики (483-18-10), ДЮСШ № 25 (274-98-15) та СДЮШОР № 20 (272-02-33). У школі № 20, що в Шевченківському районі, дуже приязні та професійні тренери, діти дістають задоволення від занять. Це одна з небагатьох шкіл, куди віддають дітей з 2-3 років. Є групи 5-7 річних. Вони виконують уже складніші вправи, опановують художню майстерність і багато чого вміють.

Мами кажуть, що художня майстерність тут слабкувата, але діти проходять чудову фізичну підготовку.

"Мала флотилія" запрошує юних веслувальників

Діють у столиці і школи з веслування: ЦДЮСШ (529-98-76), ДЮСШ з академічного веслування "Буревісник" (278-77-54), ДЮСШ "Славутич" (297-98-98), СДЮШОР з веслування на б/к "Локомотив" (465-32-78), ДЮСШ "Мала флотилія" (416-82-68). Веслування не є дуже популярним видом спорту. Хоча воно також дає добру фізичну підготовку, що поліпшує здоров'я. У школі "Мала флотилія" серед тренерів є канди-

дати медичних наук. Усі заняття проходять на свіжому повітрі, в затоці Дніпра, де природа просто приголомшливо красива.

Загартовуйся з дитинства

Фахівці вважають регулярні тренування дуже корисними для молодого організму. Зміцнюються кістки, поліпшується фізичне самопочуття. Спорт вчить дитину володіти своїм тілом і запобігає надлишковій вазі, а також дисциплінує, у малюка формується сила волі. Відвідування спортивної школи чи клубу дає можливість знайти нових і цікавих друзів. Діти навчаються працювати в команді, долають страх і сором'язливість, врешті-решт стають самостійнішими. Психологи радять: дитину до занять спортом потрібно стимулювати і ні в якому разі не змушувати; тренування мають відповідати фізичним можливостям дитини без жодного перевантаження; графік занять потрібно збалансувати; діти мають займатися лише з компетентним фахівцем.

Щодо віку, то займатися з дитиною можна від народження, але потрібно правильно розподіляти навантаження. У 2-7 років формують рухові навички, у 6-8 — обирають вид спорту, який подобається дитині, з 8 років уже можна переходити до змагань. Педіатр Майя Іщенко розповіла: "Залучати дитину до спорту потрібно поступово. Якщо брати найпопулярніші види спорту, то кататися на ковзанах можна із 3 років, плавати — з 3-4, займатися східними единоборствами — з 4, футбол — з 5, кататися на конях — з 5-6 років" ●

Олена ВАЄНГА: “Моя мета — щоб від моєї творчості глядач плакав і сміявся”

За словами російської співачки Олени Ваєнги, переважно її слухачі — жінки, яким “трішки за 30”. Проте в залі можна побачити людей різного віку: від зовсім малих дівчат і до інтелігентних бабусь. Можливо, це тому, що жанровий спектр пісень виконавиці є дуже широким. Невдовзі з улюбленою співачкою зможуть зустрітися кияни: 9-го жовтня вона виконає сольну концертну програму, а 10-го — дебютує в комедії італійського драматурга Даріо Фо “Вільна пара”. “Хрещатик” попросив Олену Ваєнгу поділитися секретами творчості.

Олена Ваєнга завжди співає живим голосом

— Можна запитати про ваше прізвище? Ваєнга — це, здається, річка на Кольському півострові?

— Правильно, там живе народ саами. Дивна, дуже цікава культура. “Ваєнга” в перекладі з їхньої мови — це самиця оленя. Із псевдонімом мені допомогла мама. Коли розпочалися проблеми з контрактом у Москві, довелося виступати не під своїм прізвищем. І мама запропонувала: назвись як місцевість, де ти народилася. Я дуже люблю свого батька, проте не жалкую, що взяла таке прізвище.

— У чому, на вашу думку, секрет вашої популярності?

— Я — людина мистецтва. Я ним дихаю. У кожній пісні — своя історія. Для того, щоб намалювати калюжу, треба в неї стати. В моїх піснях те, що на 92 відсотки я відчула сама. Мабуть, тому мене й слухають. Моя мета — аби глядачеві було добре від моєї творчості, аби він хотів це бачити, щоб думав, плакав і сміявся.

— Хто ваш слухач, який він?

— Дуже різний. На шпальтах газет пишуть, що основна моя аудиторія — жінки, яким трохи за 30... Проте на концертах дуже багато сімейних пар, літніх людей. А ще бачила на своїх концертах бабусь у біленьких жабо. Вони слухали пісню “Тайга” в стилі шансон. Було помітно, що вона їм подобається.

— У яких музичних жанрах працюєте? І чи переважає якийсь із них?

— На 50 відсотків це фольк-рок. Є старовинні балади, міські романси — російські та ци-

ганські, шансон, дещо з репертуару Вертинського. Але межі провести між ними майже неможливо. Я завжди співаю живим голосом. Зі мною на сцені — двоє неперевершених, віртуозних музикантів. Може співати і з симфонічним оркестром, і з дитячою хоровою капелюю, й зі звичним для мене складом — гітарою, акордеоном і роялем, а також і з рок-гурпою. Кожен обирає те, що йому подобається. Є артисти, які займаються зароблянням грошей, тому вузько націлені на один жанр. Власне, й не без того, що, коли буде потрібно, вийду і заспіваю 15 своїх творів під супровід симфонічного оркестру. Залюбки, мені це подобається! Однак я ще й ношу бандану, граю на гітарі, й мені в рок-піснях є що сказати. Нехай це звучить нескромно, але я дуже вірю своєму слухачеві. Абсолютно впевнена, що він любить і симфонічний оркестр, і романси, і рок-н-рол. Слухаю “Братів Грім”, при цьому обожнюю Бреговича і залюблена в Сесарію Евору. А ще за великі гроші купила б квиток на Майкла Джексона, якби він був живий.

— Яка з пісень — найулюбленіша?

— За свою кар’єру я написала понад 500 композицій. Їх виконували Олександр Маршал, групи “Стрелкі”, “А-Студіо”, “Божа Корівка”. Я співаю не лише авторські пісні, а й композиції Раймонда Паулса, Олега Митяєва, Володимира Висоцького, народні пісні. Дуже часто пісні, які написала я, сприймають як народні. Люблю я свої пісні. А як поіншому?

— Як виникла ідея вийти на театральну сцену?

— По-перше, я — співачка з акторською освітою (Олена вступила до Театральної академії на курс Тростинського, але не закінчила її через пропозицію записати в Москві перший альбом). По-друге, Андрій Родимов — мій партнер у виставі й однокурсник у минулому — колись знайшов п’єсу “Вільна пара”. Ми з Андрієм умовили режисера Катю Шемильову поставити її. Вона — досвідчений петербурзький режисер, театральний педагог, а “Вільна пара” починалася в 2001-му як диплом-

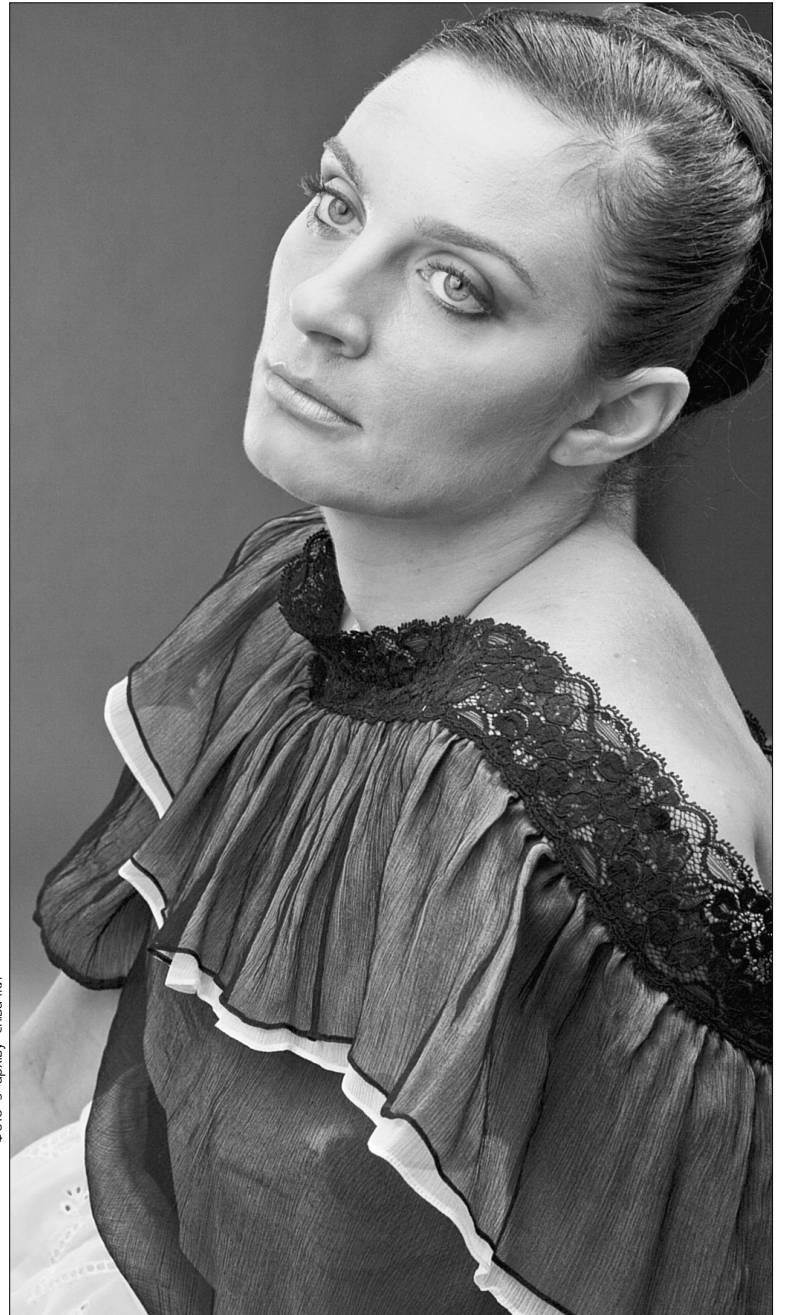

Фото з архіву співачки

на вистава. Вона вмовила себе: “Вони обоє смагляві, справжні італійці!”. Ми їй у захваті казали: “Хочемо Італію!”. Були зовсім дітьми. І хоча герої п’єси мали певний вік, було зрозуміло, що можна все зробити енергійно. Проте під час постановки доводилося кожен крок обмірковувати, без натяку на халтуру.

— Яким, на вашу думку, має бути ідеальний чоловік?

— Я в житті — просто тротилова бомба. Мені дуже пощастило з чоловіком, який, так би мовити, приніс себе в жертву. Він на 20 років старший. Я одружилася у 18 років. І весь цей час ми були разом. Не знаю, хто б ще мене стільки витримав. Він — ідеальний чоловік, і я всім бажаю такого ж! ●

Розмовляла Ірина ЩЕРБАТА,
“Хрещатик”

Олена Ваєнга та Андрій Родимов — у виставі “Вільна пара”

Олексій КУЖЕЛЬНИЙ: “Ми недооцінюємо важливість культурного авторитету країни”

Більшу частину життя Олексій Кужельний присвятив театру — вже понад 25 років він очолює київську майстерню академічного театрального мистецтва “Сузір’я” та є головою ради директорів столичних театрів. Про сучасний театральний процес, “залишковість” культури, а також про обличчя киянина Олексій Кужельний розповів “Хрещатику”.

— Яка ситуація нині панує в театральному середовищі?

— Ми маємо розуміти: багато київських театрів, що були за часів радянської влади, беруть свій початок у роках перебудови. Тоді працювали театри-студії, щодня відкривалися нові, з яких, на превеликий жаль, дуже мало залишилося. Сьогодні можна говорити про подібний процес. Щоправда, тоді було економічне підкріплення, театри переходили на госпрозрахунок, держава встановлювала низькі ціни на оренду приміщення, опалення. Усе це давало можливість за недорогої квитки збирати великі гроші, щоб робити нові постановки.

На сьогодні про потребу в нових театрах свідчить той факт, що практично в усіх цих закладах є ще одна сцена. Ми відкрили малесеньку — на 27 місць. Хтось відкрив у фойє, у добудованих приміщеннях. Це є доказом глядацького попиту, який потрібно було вдовольнити. Наші національні театри держава утримує за доволі великі гроші. Але розвиток театрального мистецтва, кількісний і якісний, сьогодні відбувається за рахунок малих сцен. У багатьох країнах діють спеціальні програми, коли непридатні чи порожні приміщення передають на певних умовах театральним закладам і клубам. Я впевнений, що в нас сьогодні є приміщення, які можна на пільгових умовах надати тому, хто хоче організувати, провести експеримент. Владі треба поміркувати і знайти економічні умови та матеріальні ресурси, щоб театральний рух набув розвитку.

— Чому, на вашу думку, театрам надають такого значення?

— Театр — це синтез мистецтв, він дає можливість висловитися музикантам, художникам, хореографам. Роль мистецтва в нашому житті нікому не треба доводити. Якщо не буде пісні, усмішки, художнього осмислення того, що відбувається, якщо людина, зрештою, не відчуватиме свята в буденному житті, то економічний поступ буде нічого не вартий. Свого часу Франція проголосила: культура передре економіці. І нам, гадаю, потрібно звернути на це увагу. Сьогодні людство — це єдина родина, а земля — єдиний дім, ми не можемо стояти осторонь культурної інтеграції, бути незанимаючими і незрозумілими світові як країна з неповторною і самостійною культурою. Візьмемо

для прикладу нашу сусідку Румунію, де чи не в кожному містечку відбуваються музичні, театральні фестивалі. Фінансує їх держава, місцеві бюджети, міжнародні організації, інші країни, зацікавлені місцем Румунії в Європейському Союзі та поверненням її реноме. Стає зрозуміло, що ми просто недооцінюємо і катастрофічно не розуміємо важливості культурного авторитету країни. У нас призупинено відомі міжнародні проекти: конкурс молодих піаністів імені Горовиця, балетний конкурс імені Серґа Лифаря, фестиваль міст-побратимів “Київ травневий”. А про такі проекти потрібно дбати. Подивимося на Київ не лише як на столицю, а як на колицю слов’янства. Завдяки чому ми можемо стати цікавими світові? Нам треба шукати і презентувати себе через історію, культуру нації.

— Які конкретні кроки потрібні сьогодні, щоб підтримувати й розвивати театральне мистецтво?

— Звісно, починати треба з економіки. Йдеться не про те, що “давайте нам більше грошей”. У театрів велика економічна звітність, над якою працює щонайменше 3-5 людей незалежно від розміру закладу. Ми тривалий час говоримо про оподаткування, адже нині і театр, і горілчаний завод працюють на однакових умовах. Це важко зробити по всій країні, можливо, потрібен експеримент хоча б у Києві. Закон “Про культуру” не виконується.

Треба розуміти, що сьогодні, з одного боку, відвідуваність театру доволі висока, збільшується кількість вистав. Але чи є можливість у глядача переглянути виставу? Жоден театр не називає реальної вартості квитка, а вказує ту ціну, яку можуть заплатити люди. Виходить, що місто спонсорує глядача, коли дає кошти театру, і ми спонсоруємо так само. Комплекс питань, пов’язаний з театральним мистецтвом, потрібно розглядати на тому самому рівні, що і будівництво доріг або вдосконалення роботи метрополітену. В нас був і зберігається так званий залишковий принцип. Я є головою ради директорів столичних театрів, але, на жаль, вона, як ми переконалися, не має достатньої ваги. Це дорадчий орган, його статусу ніяким чином не узгоджено і не зафіксовано. Наприклад, у Головного управління культури є дво-, трирічні борги перед своїми колективами за певні роботи, вистави, акції. Не можна почати нового життя зі старими боргами. Це нагальні питання.

— Чим відрізняються київські театри від інших? Є у них якісь особливі риси?

— Охарактеризувати одразу столичні театри — однаково, що сказати: всі українці смагляві. На сьогодні київські театри мають виразне обличчя, репертуарну політику, власний підхід до глядача. Кожен театр, як окрема людина зі своїм характером, здобут-

ками. Столичні театри єднає одне — віднайдення в собі себе, розуміння власної неповторності, свого місця у світовому букеті, пошук. У виставах театри демонструють передчуття майбутнього, пророцтва. Також вони стають територією порозуміння поколінь. Звісно, кожен театр хвилюють різні речі. Наприклад, наш театр показує вистави “Все про кохання”, “Приховане кохання”, “Момент кохання”, “У колі кохання”. Це не просто назви, а доробок за 10 років, хвилювання, яке є в театрі. Ми серйозно замислюємося над тим, які сьогодні кохання, сім’я. За жанром “Сузір’я” є домашнім театром, тому зрозуміло, чому в нас так багато вистав про кохання.

— Ви маєте ідею показати образ киянина. Як бачите її втілення?

— Усі знають, хто такий одесит чи львів’янин, але мало хто скаже, чим характерний киянин. Наприклад, якби ми почали виписувати притаманні риси інших, а потім порівняли, чи має їх киянин, то зрозуміли б, хто він такий. Існує така дивна річ: рельєф міста дуже впливає на характер людини. В нас дуже багато пагорбів, Київ — місто на пагорбах. Звісно, це впливає на його мешканців, а інша річ — як? З одного боку, ми маємо визначити, що є у нас, а з іншого — варто замислитися, а яким хочемо бачити киянина і наше місто. Це колективна справа. Вважаю, що важливо зробити киянина не

байдужим до всього того, що відбувається навколо нього.

— Мова лише про корінних киян? Адже таких у Києві якраз небагато...

— У Києві є земляцтва всіх областей України. Звісно, людина не хоче забувати своє коріння. Та хіба лише народжені в Києві є киянами? Львів’янин, коли приїжджає до Києва, стає киянином і привносить щось до культури столиці. Згадаємо, що сплеск театру імені Івана Франка був пов’язаний з приїздом Володимира Данченка з великою трупю акторів львівського театру імені Марії Заньковецької. Простий приклад: росіяни придумали, що вони не “русские”, а “росіяне”. Цим словом вони об’єднали націю, висловили повагу до всіх мешканців. Не всі українці, що живуть в Україні, є українцями, і не всі кияни, що мешкають у столиці, є киянами. А як назвати ці громади? Я кажу, що в Україні живуть славоукраїнці — всі, хто приносить славу Україні, незалежно від нації. А як назвати мешканців Києва? Навіть самі роздуми над цією проблемою змінюють ситуацію. І ми хочемо повернути увагу до неї, розпочати роботу, визначити “кьяноформулюючі” риси. Нехай будуть спостереження, пропозиції, формулювання — у процесі з’ясуємо. Дивна річ: тут народжуються генії, але славу здобувають в іншому місті, не в Києві. Чому? ●

Розмовляла Марія БЕЛЯЄВА,
“Хрещатик”

ПОНЕДІЛОК ЖОВТЕНЬ 11

КИЇВ ПЕРШИЙ. ЕРА

6.00 Клуб-700
6.30 Церква "Посольство Боже"
7.00 СНТ-тижневик
7.30 У центрі уваги
8.05 В гостях у Д. Гордона.

16.25 2+2

ЦУНАМІ. УДАР ІЗ ГЛИБИНИ

Режисер: В. Ольснер
У ролях: К.Е. Кілінг, А. Кнауер, С. Хосс
Фільм-катастрофа. В одному з районів Північного моря працює науково-

18.45 2+2

ТОЙ, ХТО ВИГАНЯЄ ЗНОВУ

Режисер: Боб Логан
У ролях: Лінда Блейр, Леслі Нілсен, Нед Бітті, Ентоні Старк
Комедія. Виступаючи перед студентами, святий отець Джідайдай Мейї

21.15 УКРАЇНА

ЧОРНА ДІРА

Режисер: Д.Н. Туї
У ролях: В. Дізел, Р. Мітчелл, К. Хаузер, К. Дейвід
Пригоди. Недалеке майбутнє. Потрапивши в аварію, космічний

22.05 2+2

ІНША СТОРОНА

Режисер: Г. Бішоп
У ролях: Дж. Александр, К. Руз, Н. Моблі
Трилер. Життя Сема трагічно обірвалося. Але його душа вимагає помсти.

23.35 УКРАЇНА

ВАЖКА МІШЕНЬ

Режисер: Д. Ву
У ролях: Ж.-К. ван Дамм, Л. Хенріксен, В. Брімлі, К. Леммонс
Бойовик. Мужній герой невтомного Ван Дамма намагається допомогти

0.00 1+1

ДІВЧИНА ДЛЯ ПЕРЕМОЖЦЯ

Режисер: П. Верхувен
У ролях: Х. Тонгерен, Р. Саутендейк, Р. Хауер, Й. Краббе
Еротична драма. Тотальне змагання трьох друзів за серце бездушної

18.00 Вікно до Америки
18.20 Новини
18.45 Діловий світ
19.00 Про головне

1+1

6.10 Т/с "Янгол-охоронець"
6.55 Сніданок з 1+1
7.00 ТСН
7.25 Мультфільм

ІНТЕР

6.00 Походи у дикий світ 2
6.40 Зворотний відлік. Віталій Кличко — Шеннон Брігс

УКРАЇНА

6.00 Срібний апельсин
6.30 Події
6.50 Срібний апельсин
7.05 Т/с "Ефросинія"

НОВИЙ КАНАЛ

5.30 Т/с "Калишніа"
6.15 М/с "Вейнхед"
6.35 Т/с "Нотатки про вагітність 2"

ICTV

5.05 Служба розшуку дітей
5.15 Надзвичайні новини. Тиждень
5.55 Спорт

6.05 Ділові факти
6.10 300 сек/год
6.25 Світлонок
7.30 Ділові факти
7.40 Факти тижня

ТОНІС

5.50 Диваки
6.30 Перемагаючий голос віруючого
7.00 24 години. Бізнес

ТЕТ

7.30 Дім 2
8.30 М/с "Гладіатори"
10.00 Х/ф "Білявка з претензією"

5-й КАНАЛ

6.01, 22.30 Час-Тайм
6.15, 0.15, 3.15, 5.15 Час спорту
6.30 Ранок на 5
9.10, 22.15, 23.20, 2.45, 4.15

НТН

6.00 Історія України
6.25 Х/ф "Підземна пастка"
8.10 "Правда життя". Межа оглянення

СТБ

6.10 Бізнес+
6.15 Т/с "Комісар Рекс"
9.25 Лід і полум'я
12.45 Битва екстрасенсів

ОРТ-Україна

5.00 Новини
9.00 Новини
9.15 Жити здорово!
10.25 Знайомство з батьками

РТР ПЛАНЕТА

7.00 Ранок Росії
11.05 Х/ф "Строгови"
12.15 Новини культури
12.30 "Ключ від вічності"

ТВ ЦЕНТР TVCI

6.00 Настрій
8.15 Постскрипtum
9.15 Т/с "Зцілення любов'ю"

Завітайте до оновленого кінотеатру! У кінотеатрі сучасний звук Dolby Digital!!!

ТЕМНИЙ СВІТ10.00, 13.40, 17.40, 19.30
ЛЕГЕНДИ НІЧНОЇ ВАРТИ.....11.50
КРАЙ15.30
УОЛА-СТРІТ. ГРОШІ НЕ СПЛЯТЬ21.20

Інформаційний спонсор ХРЕШАТИК

20.00 "Енциклопедія". Чарльз Діккенс
20.10 М/ф "Оповідь про перо богатиря"

2+2

6.00 Мультфільм
6.25 М/с "Ракетна міць. Перерва на пляжі"

КДРТРК

6.00 Рано-вранці
8.00 Зустріч для вас
8.35, 9.50, 11.55, 14.55, 17.15, 21.55

НТВ СВІТ

7.35 "Купальний двобій"
8.35 Огляд. Надзвичайна подія
9.00 Сьогодні

ENTER-фільм

6.05 SMS-голосування
6.25 Дитячий сеанс
7.00 Кіноляпи

К1

7.10 Скелтик
7.50 Там, де нас немає
8.10 Емотонік

МЕГА

6.00 Доступний екстрим
6.20 Бікіні. Пункт призначення
6.50 Ялона-мати

Гість сьогоднішнього "Літературного клубу" — людина багатьох талантів у прямому розумінні цього слова. Сергій Бедусенко — композитор, піаніст, художник, заслужений діяч мистецтв України. У літературному доробку митця-універсала — проза й поезія різних форматів. Представляючи читачам оповідання Сергія, ми пропонуємо оцінити не лише стиль, а й почуття гумору автора.

Непонятка

Если умного человека можно ударить так, что он ополоумеет, то я не понимаю, почему полоумного нельзя ударить так, чтобы он поумнел?
Г. К. Лихтенберг

Др-р-р-ы-ы-и-и-и-и-и-и-и... Ба-бах!..

— Чаю прикажете, барин?

— Да нет, Метрофан, боюсь что на сей раз прикажу я не чаю, а "долго жить..."

— Что ж, барин, мы народ подневольный... Сколько прикажете, столько и проживу. Хоть тыщу лет.

— Да нет, милай, я имел в виду, что пришло мне время "в ящик сыграть".

— Ну зачем же, барин, непременно "в ящик"? Аль бильярда у нас не найдется? А нет, так можно и в шашки сыграть. Или в картишки перекинуться, на худой конец?..

— Экий ты тупой у меня! Можно подумать, не знаешь, что с "концом" у меня-то все, как раз, слава Богу. А вот сердечко пошаливает...

— Так это ж, барин, хорошо, коли пошаливает! Мне б такое сердечко — шальное, игривое, понимаешь, любвеобильное!..

— Ты б еще, болван, сказал "любведебильное". Ты что, и в самом деле ни хрена не понимаешь? Сандалии мне придется отбросить. Сан-да-ли-и. И притом на пару с коньками!

— Как же это так, барин? Ведь сандалии-то новые совсем — вчера купили только. Да и коньки всего лишь разик надевавши...

— Дурень ты, Метрофан, дурень непроходимый. Тебе бы не служить, а кой-чем груши околачивать!

— Да уж пробовал, барин. Только больновато выходить... Да и не дуже эффективно...

— Ты, дефективный, с толку-то меня не сбивай! Дело вовсе не в грушах, а в коньках. Ведь это только так говорится "коньки отбросить", а на самом деле придется мне вовсе не коньки, а душу свою отбросить...

— Да что вы, барин ей Богу, что вы! Ведь ия и увидеть-то не могли, душу эту самую... А чтоб отбросить, надобно первым делом ухватить. А чтоб ухватить, надобно знать, за что. А уж опосля...

— Да заткнись ты, деревня, и слушай! Вот у тебя, к примеру, имя: Метрофан. Так это что ж, по-твоему означает, что ты — фан поездок в метро? Имя это, балбес. Имя, и все тут!

— Что ж, барин, ваша правда. Кино "Фан-фан Тюльпан" видел, врать не буду. А что касаемо метро, то оно в Мымровке нашей отродясь не ходило...

— Вот мерзавец!.. Ты что, чего доброго издеваться надо мною вздумал?! Сейчас вот вместо того, чтобы "дуба вре-

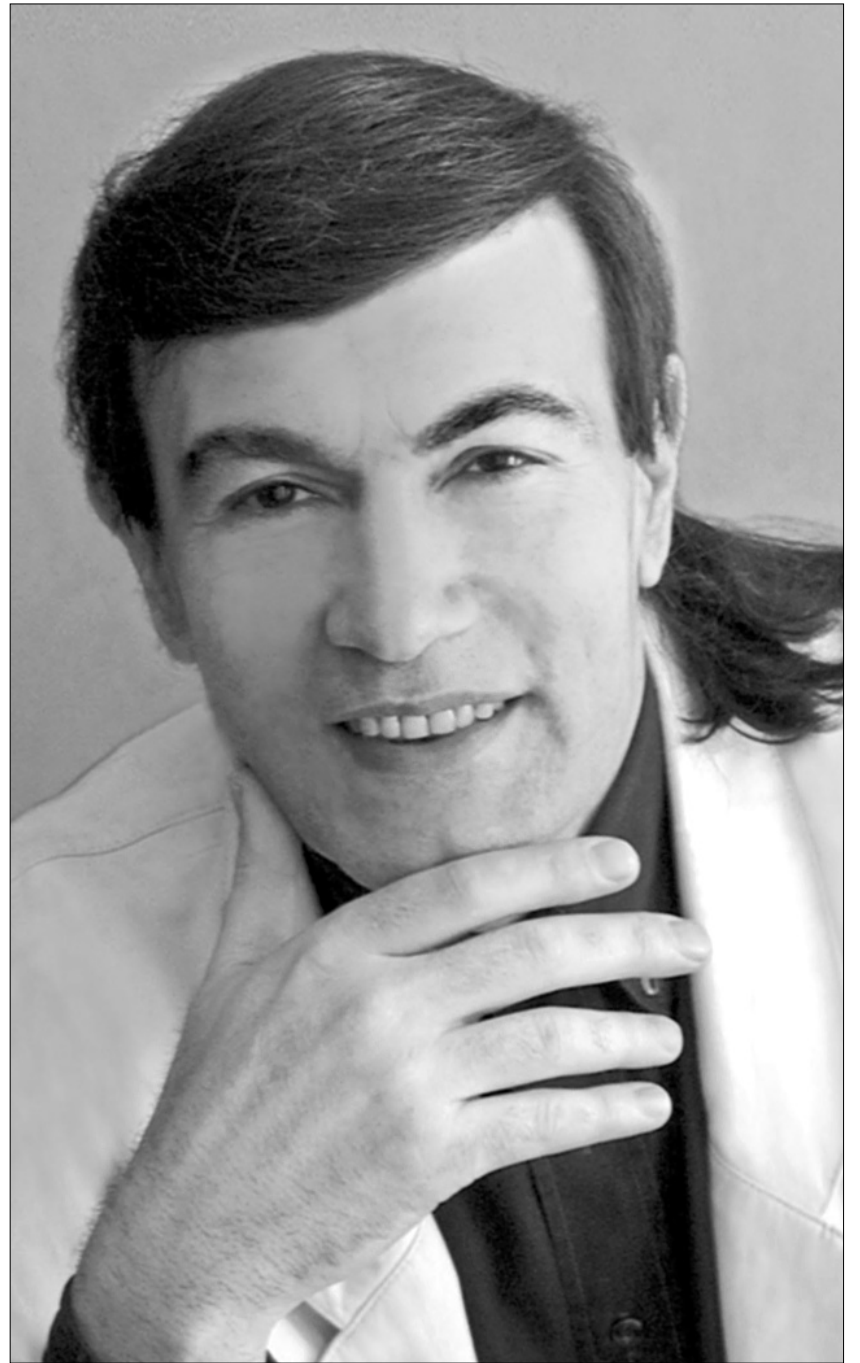
зать", врежу тебе по шее, иди от несчастный!..

— Врезайте, барин, врезайте родимай — вот она, шея-то... А только дуба врезать у вас навряд ли получится. Потому как дуб — он матерьял крепкий, а вы, напротив, человек тонкай, деликатнай. Иное дело мы, мужичье. Мы народ, все больше, мастеровой, столярчатый. Так что извините, барин, а дуба врезать — это наш хлеб...

— Ах ты, Метрофать твою за ногу! Да пошел ты знаешь куда?.. /непечатное слово/. Ну и достал же ты меня!.. Раззадорил вконец! /два непечатных слова/. А потому, щучий ты сын, приказываю истопить мне баньку, да немедля! Да смотри, чтоб погорячей! Да водочки похолодней! Да осетринки пожирней! Да девок порезвей! Гулять, ядрена мать, буду!!!

— Вот так бы, барин, сразу и сказали!.. А то "ящйки", "коньки", "дубки" какие-то выдумываете. Тьфу на них! В гробу я все это видел, прости Господи!.. Что-то, а помереть-то вы всегда успеете. Так на кой же ляд, торопиться!?

Тут Метрофан, обуреваемый благородным гневом, соорудил комбинацию из трех пальцев, именуемую кукишем. Этим международным знаком презрения, насчитывающим, кстати, как минимум 10 000 лет, он свирепо ткнул в Мировое Пространство ●

Правила хорошего тона

Из всех плодов наилучшие приносит хорошее воспитание.
Козьма Прутков

Ну-ка, мужички, признавайтесь, кто из вас не знает элементарных правил хорошего тона?

По внезапно обрушившейся тишине, делаю вывод: все в курсе. А если кто и выпал из обоймы знатоков, то разве ж такой признается?

Думаю, никто особо не возражал бы против того, например, чтобы впускать женщин первыми, а выпускать — последними. Если, конечно, там, где дамы находились, им не было слишком скучно. Или же против того, чтобы помочь слабому полу в одевании, а тем паче в раздевании. Особенно, если поблизости нет свидетелей.

Я уж не говорю о тривиальном предложении руки. В качестве обычной опоры, конечно. А сердце пока лучше верните назад, в грудную клетку. Авось, еще пригодится.

Этот курьезный случай произошел со мной еще в старые добрые студенческие времена. Стоял (чтоб не сказать "висел") необычайно жаркий сентябрь. Я возвращался домой с лекций. На трамвае. Таких сейчас уж и не встретишь — тряских, дерен-

чаших и поминутно дилинь-дилинькающих. Но как раз этим-то и милых.

Ну да ладно. На лекциях великолепно выспался, так как профессора попались себедеплативные, и чувствовал себя свежим, бодрим и готовым, что называется, "к труду и обороне".

Еду, значит. Толкучка такая, что все стоят "по стойке смирно". Кстати, именно такой вот, транспортный "комфорт" я называю "местом, где стираются грани между умственным трудом и физическим".

Вижу, чуть впереди стоит барышня. Ничто не помешало бы мне обратить на нее внимание, потому как была барышня вполне в моем вкусе.

Не из тех, знаете, которые, кое-как отмахав "полтора коридора", разыгрывают великосветских леди и томно рассказывают романтические истории никогда с ними не происходившие.

И не из тех, наоборот, которые, получив полный комплект образования, ударяются в феминизм, матерясь на всех углах похлеще матерых грузчиков.

А уж тем паче не из тех, которые, вырядившись в "последний писк", кстати, идущий им не больше, чем вороне павлиньи перья, и с тонной грима на претенциозно намурмоленной

физиономии праздно дефилируют по "бродвеем местного значения", поглядывая на прохожих с таким видом, будто каждый из них должен им минимум по сотне баксов.

Другими словами, классная была барышня.

Интеллигентная.

С такой всегда найдется, о чем поговорить. О том, к примеру, как понимают правила хорошего тона другие народы. Туземцы с островов Зеленого Мыса от избытка чувств трутся носами. Эскимосы — те в качестве приветствия показывают друг другу языки. А вот в некоторых африканских племенах совершенно неприличным считается появление в обществе без специальной повязки над левым коленом. И это, знаете, при полном отсутствии всяких других повязок, в том числе и на бедренныхных.

В общем, с информацией как-нибудь разберусь.

Но как же с ней познакомиться?..

Решение органически вытекало из воображаемого разговора. Просто при выходе из трамвая предложу даме руку. Заодно проведу тест. Если действительно душевный человек — не шархнет, оценит. А там — слово за слово...

Занял я, значит, позицию, способствующую осуществле-

нию моего замысла — поближе к дверям, и жду.

Трамвай, шелкает остановки — что твои орехи. За окошком уже массив какой-то новый, "куда и серый волк костей не заносил", а барышня моя ни с места. Наконец, вижу, пробирается к выходу.

Др-р-р-р-р-р-р — бумц.

Остановка.

Я живехонько так выскакиваю и готовлю орудие знакомства. Руку, значит. Идеально рассчитываю общее расстояние до объекта. И, в частности, до его локтя. Ну и, конечно, количество впереди идущих. Их трое. Вижу, вываливается первый. Второй...

И тут что-то на секунду отвлекает внимание. Тем временем ощущаю на своей руке атласную кожу драгоценной ноши. С плавной уверенностью опускаю ее с крутых ступенек вниз, победоносно поворачиваюсь и...

Вижу перед собой восьмилетнего десятилетнего мальчика, которого нежно держу за покорно вздернутый подбородок. Оказывается, за этот самый подбородок, так напоминавший на ошупь изящный девичий локоток, я только что свел его с высокой трамвайной площадки прямо на глазах у ошарашенных пассажиров. Не иначе как

этот "юный следопыт" в последний момент протолкался вперед моей пассии. Ее давно уже и след простыл, а мы с пареньком так и остались стоять друг напротив друга...

Моя рука накрепко прикипела к его подбородку — точно просоленная клешня контрадмирала к штурвалу тонущего флагмана. А мальчик, с опрокинутой головой, смотрел на меня своими невинными голубыми глазами, застыв в благоговейном ужасе. Ни дать, ни взять — жертвенный агнец, предназначенный закланию...

Опустим же завесу жалости над концом этой сцены.

С тех пор у меня выработался железный рефлекс: перед "приручиванием" какой-нибудь дамы тщательнейшим образом убеждаться в отсутствии близ нее посторонних предметов. Ну, знаете, разных там кипящих чайников, мужских коленок, бикфордовых шнуров, кощачьих хвостов и так далее. В особенности же опасаясь я предательски гладких мальчишеских подбородков. Прямо, "подбородобия" какая-то...

И вам, любезные друзья во избежание подобных казусов искренне советую, не покладая рук, штудировать эти коварные правила.

Правила хорошего тона ●

